

Lilly las niet anders dan de toestemming van haar voogd, Ina werd ontroerd door het heimwee van dezen man, dat voor haar zoo duidelijk doorschemerde. Ze zag ook de rechthoekige regelmaat, het harde en stemmingslooze van zoo'n jonge stad. Daar zou Lilly haar dagen doorbrengen, haar oogen zouden eraan wennen, maar misschien was het niet voor lang.

Nu het bericht gekomen was, leefde Lilly op. Ze moest een pas aanvragen, informeeren naar de booten, een plaats bespreken. Ook bracht ze haar koffers te voorschijn, maakte een lijst van alles wat ze pakken moest. 't Was of ze den heelen dag bij zichzelf herhaalde: Ik ga weg, ik ga nu heel gauw, ik ga bijna weg. Hoewel haar gedachten over heel veel dingen moesten gaan, had haar gezicht maar één uitdrukking: die van een schrijnend verlangen.

Ina sloeg het kind gade; ook zij zorgde voor een pas, en maakte wat geld los. Maar onderwijl had ze soms het gevoel, alsof zij niet mee zou gaan.

Op een avond stond ze bij haar geopende linnenkast. Lilly kwam binnen; ze had eenige papieren in haar hand, passage-lijsten.

— Hoor eens, moeder, ik zou nu zoo graag willen beslissen.

Ina schrok, deed nog een stap vooruit tusschen de wijd-staande kastdeuren, als om zich te verbergen. — Ja, zei ze, wat dan?

— De boot natuurlijk, we moeten toch bespreken.

— Zeker, kindje.

— Mijn pas komt overmorgen; er is dan een boot, die den nacht daarop afvaart.

— Jouw pas alleen?

Lilly antwoordde niet.

Ze keerde zich om, was plotseling bereid het kind ook dit toe te staan; dit, het was wel het laatste. Ze keek Lilly nog niet aan.

— Zeg het dan, ik kan er wel tegen. — Heel even lachte ze schamper, maar ze beheerschte zich snel.

— Moeder! — Dat eene woord, het klonk zoo wanhopig bedroefd en hulpeloos. Ze waren in elkaars armen.

— Ik wil u geen verdriet doen, maar ik neem de herinnering mee, als ú meegaat; ik wil heelemaal opnieuw beginnen, onder andere menschen.

— Ja, ja, kindje, het is goed.

— Toen u vluchtte, was er toch ook geen andere vrouw, die u meenam.

— Neen, die was er niet. (Ze dacht: helaas, helaas niet).

— En u kunt me toch vertrouwen, het zal juist veel beter gaan, als ik alleen ben.

— Ja, misschien wel.

— En dan, na een paar jaar, komt u over, dan is alles weer anders.